

William Berg

Ålder: 20 år

Bor: Indiana, USA (uppvuxen i Nacka utanför Stockholm)

Gör: Pluggar och spelar för basketlaget Purdue Boilermaker

Hjälpmedel: Sensor och sprutor

Han drömmer om världens bästa liga

Tjugoårige **William Berg** har typ 1-diabetes. Det är dock inget som hindrar honom från att satsa på sin stora dröm – att spela i den högsta amerikanska basketligan **NBA**. För **Sticket** berättar William om hur basketen hjälpte honom genom några tunga år, den hårda träningen samt vem som håller koll på hans blodsocker under match.

Det går inte att ta miste på att det är William Berg som kommer emot mig på Lilla Essingen i Stockholm den här soliga försommardagen. Han är klädd i en tröja med loggan Purdue Boilermakers, det amerikanska basketlaget han spelar i, och under armen har han passande nog en basketboll. Ja, och så är han ju rätt lång. Runt 2,15 meter, förklarar han och tillägger med ett snett leende att han är längst i familjen, även om pappa och farbror också är långa.

Vi slår oss ner på en uteservering. William beställer frukostpaketet bestående av te, smörgås och apelsinjuice. Men innan han hugger in på frukosten tar han upp sin insulinspruta med snabbverkande insulin och injicerar sig snabbt och vant i magen, precis som han gör inför alla måltider. Någon pump är inte aktuellt i nuläget.

– Jag tycker att jag har mer koll när jag har sprutor, jag vet när och hur mycket insulin jag får i mig. Men det är ju väldigt olika vad man föredrar, säger William.

Han har några lugna veckor nu i Sverige innan han ska tillbaka till USA, där hård kondition- och fysträning väntar inför basketsäsongen som sätter igång på allvar i november.

FÖR DET ÄR i USA, i delstaten Indiana, som William bor sedan ett år tillbaka. Här pluggar han och spelar basket på Purdue University, i vars framgångsrika basketlag flera NBA-stjärnor startat sina karriärer. Och NBA, den högsta amerikanska basketligan, det är drömmen även för William. Men vi väntar lite med framtidsdrömmarna och backar bandet tretton år, till en skolgård i

Stockholmsförorten Nacka, där den då sju-åriga William står ensam på basketplanen.

– Jag stod och sköt några bollar när en klasskompis pappa kom förbi. Han tränade det lokala basketlaget och frågade om jag ville börja spela med dem. Och redan vid första träningen kände jag att det är basket jag vill hålla på med. Att jag redan då var lång för min ålder gjorde nog även att jag kände att sporten passade mig, berättar han och skrattar..

HAN GÖR DET mycket under vår intervju. Skrattar. Han är en positiv person, säger han. Men förklarar i nästa mening att det finns mycket allvar också, att han har gått igenom oerhört jobbiga perioder som barn.

– När jag var sex år gick min mamma bort väldigt hastigt. Och ett år senare fick jag diagnosen typ 1-diabetes. När det har varit tufft har basketen hjälpt mig mycket, på planen har jag kunnat skingra tankarna

– Pappa har aldrig curlat mig i min diabetes. Alltså, missförstå mig rätt, han har såklart funnits där hela tiden och hjälpt mig, men eftersom jag vägrade diabetesresurs i skolan var jag tvungen att lära mig när och hur jag skulle ta sprutorna. Jag hade stötande lärare som ibland påminde mig, men överlag har jag fixat sprutorna på egen hand. Fast jag ogillade de där sticken man tog sju-åtta gånger per dag för att kolla av blodsockervärdena, innan sensorn fanns. Jag ville inte ha mer uppmärksamhet i skolan än den jag redan fick för min längd, så sticken slarvade jag med under några år. Numera flyter det mesta på. Jag vet hur min kropp fungerar och hur den reagerar på mat, träning och sömn, och just dessa tre är grundstenar för att jag ska må bra. Det gäller väl för alla i och för sig – att äta bra, vara aktiv och sova ordentligt. Jag påstår inte att det alltid är enkelt. Att ha diabetes är som att vakna i en lätt uppförsbacke varje morgon. Men man

låg mer på att spela tv-spel och hänga med kompisar än att stå och laga hälsosam mat. Men strax innan jag flyttade hade jag fått en sensor, Dexcom, så pappa kunde hålla koll på mitt blodsocker via mobilappen. Han hotade med att om jag inte skötte min diabetes skulle jag få flytta hem, och eftersom jag verkligen ville gå basketgymnasium skärpte jag mig rätt fort. Sensorn underlättade verkligen på många sätt och det var en trygghet för pappa som kunde ringa och coacha mig utifrån mina blodsockervärden. Även min diabetesläkare Björn Rathsman på Södersjukhuset i Stockholm var ett stort stöd på telefon och mejl under de här åren. Jag har haft honom som läkare under hela min diabetes och det har varit otroligt värdefullt att ha en läkare som verkligen känner en, säger William.

UNDER GYMNASIETIDEN SPELADE William i ungdomslandslagen U16 och U18, och det var då som utländska klubbar fick upp ögonen för basketkallangen. Han fick flera erbjudanden och slutligen föll valet på Purdue University. Inte ett jättesvårt val, enligt William, eftersom basket är gigantiskt stort i USA och därmed även resurserna man lägger på spelarna. På Purdue läser han en Hotell- och management-utbildning och är en student bland 50 000 andra studenter på universitetet. Fast ändå inte. För tillhör du skolans basketlag är du något alldeles extra.

– Det är helt galet. Folk kommer fram och vill ha autografer och på våra matcher är det alltid fullsatt, och då snackar vi många tusen i publiken. Eller som sista morgonen nu innan jag skulle åka hem till Sverige. Jag gick ut på ett café och åt frukost och när jag skulle betala pekade servitören på en familj några bord längre bort. De visade sig vara Purdue-fans och hade redan betalat för mig. I utbyte fick de några bilder och autografer, ler William.

På Purdue bor han i en studentlägenhet tillsammans med tre andra killar. Och den lite slarvige Luleå-William är ett minne blott. Här är det han som håller ordning och tjarar på rumskompisarna om att städa efter sig.

– Eftersom jag bott ensam i flera år är

”Det är helt galet. Folk kommer fram och vill ha autografer och på våra matcher är det alltid fullsatt...”

och fokusera på annat. Och det gäller nog även för pappa. Han har varit väldigt engagerad i min basket sedan dag ett, så man kan nog säga att den hjälpt oss båda mycket genom några tunga år, säger han.

WILLIAMS PAPPA HAR också typ 1-diabetes sedan barndomen och det var han som, när William började dricka väldigt mycket vatten men fortfarande jämt var törstig, började misstänka att sonen fått samma sjukdom – och tog honom till en läkare. Williams blodsocker låg då högt, men kunde stabiliseras rätt fort eftersom hans diabetes upptäcktes så tidigt. Efter en vecka fick de komma hem från sjukhuset och William började rätt snart att själv ta ansvar för sprutorna.

måste försöka göra det bästa av situationen och ge sin kropp de bästa förutsättningarna för att den ska orka, säger William.

Jag tänker att det är långt ifrån alla tjugotvåringar som har den kunskapen om sin

hälsa och framförallt har hälsan som prio ett. Men så är det också långt ifrån alla tjugotvåringar som blivit värvade, eller draftade som det ibland kallas, och fått stipendium för att spela basket på toppnivå.

Fast det där med kost och hälsa har fått ännu större fokus för William de senaste åren. För rikligt så bra var det inte den första tiden i Luleå, dit William flyttade

som sextonåring för att gå på Riksidrotts-gymnasiet med inriktning basket.

– Ärligt talat, det var kaos med mat och blodsocker de första månaderna där. Fokus

Williams pappa är väldigt engagerad i sonens basket.

William Berg går på universitet och spelar basket på hög nivå i USA. Hans dröm är att spela i världens bästa basketliga, NBA. Förhoppningsvis när han dit redan nästa år.

”Jag ville inte ha mer uppmärksamhet i skolan än den jag redan fick för min längd, så sticken slarvade jag med under några år. Numera flyter det mesta på.”

I USA är det dyrt med insulin, berättar William. Många får kompromissa och ransonera doserna efter hur de har råd. Ur det perspektivet är William tacksam för Sverige, säger han.

jag van vid att laga mat och ta undan efter mig, till skillnad mot killarna jag bor med som kommer direkt hemifrån. Jag har blivit som en husmor hos oss. Ett tag struntade jag i deras disk för att se om de skulle lägga märke till den, men nej, det var ingen höjdare hygieniskt sett, säger William och skrattar.

EN VANLIG DAG för William och hans lagkompisar startar klockan 06:00 med en timme konditionsträning före frukost följt av några timmar studieelektioner. Efter lunch väntar drygt en timme styrke-träning och sedan är det dags för ytterligare lektioner innan baskettränningen tar vid. Tre timmar träning på pappret, fast det brukar bli längre än så, tillägger William, eftersom han och några till brukar stanna kvar på planen, för, som han uttrycker det: ”Ska man bli bäst måste man träna mest.” Därefter är det nedvarvning med isbad och treatment, det sistnämnda är en massage man eventuellt kan tigga till sig av tränaren om man är stel någonstans. Kvällens avslutas sedan med middag, plugg och egentid.

– Det är rätt fullspäckat schema från morgon till kväll, men samtidigt får jag ju göra det jag gillar, att spela basket. Det är klart att jag också festar någon gång då

och då, fast under basketsäsongen festar jag faktiskt inte alls. Men det har mycket att göra med min diabetes, eftersom alkohol får mitt blodsocker att bli högt och det känns onödigt när jag vet att jag nästa dag ska orka upp och spela basket. Så festerna tar jag före eller efter säsongen. Dessutom, eftersom laget betalar allt för mig, så vill jag ge tillbaka allt jag har på planen, säger William.

Med ”laget betalar allt” menar han verkligen typ allt. För laget betalar inte bara den dyra universitetsavgiften och uppehälle utan även Williams mat, träningskläder och vid behov även hans diabetesmedicin.

– Det är dyrt med insulin i USA, vilket är galet med tanke på att det är en livsviktig medicin. Många får kompromissa när det gäller sitt insulin, ransonera doserna efter hur de har råd. Det påverkar såklart deras hälsa väldigt mycket och även deras mående från dag till dag. Det är synd

att folk som drabbas av en sjukdom de inte kan förhindra, ska straffas genom skyhöga kostnader för medicin de behöver. Med det perspektivet blir jag så tacksam över Sverige. Jag gav faktiskt bort insulin som jag hade över till några elever på campus nu innan jag åkte hem till Sverige, för jag visste att jag skulle få nytt här, berättar han.

Under match har William sin sensor övertejpad. Lagets fystränare har koll på hans blodsocker via en app.

WILLIAM DRICKER UPP det sista av apelsinjuicen, tar upp mobilen och kollar av sitt blodsockervärde. Det ligger bra.

– Jag ligger rätt stabilt överlag. Jag tror det har att göra med att jag tränar så pass hårt som jag gör. Som när jag är ute på långpromenad med pappa, då påverkas hans blodsocker rätt mycket, medan jag knappt märker någon skillnad. Inte för att jag säger att han har dålig kondition, men jag är i snäppet bättre form, säger han och skrattar högt.

Under baskettränningar och matcher har William sin Dexcom övertejpad så att den inte ska råka slitas av under de många gånger rätt intensiva närkamperna. När han spelar är det lagets fystränare som har koll på blodsockret via mobilen. Skulle värdena bli låga ropar han ut William till kanten.

– Han har Dextrosol och ibland juice ifall jag skulle dipa. Men det händer sällan, under det senaste året har jag gått av planen två gånger på grund av lågt blodsocker. Så länge jag ser till att jag äter ordentligt dagen före och under tränings- och matchdag är det lugnt. För mig handlar det om att äta en bra frukost, ofta blir det havregrynsgröt, och sedan fylla på med långsamma kolhydrater under dagen, berättar han.

Det är dags att runda av intervjun. Men först, tillbaka till de där framtidsdrömmarna. För William, som beskriver sig själv som extremt tävlings- och målinriktad, är siktet inställt på den absoluta baskettoppen. Och det inom en snar framtid.

– När jag var yngre var mitt mål att få stipendium och spela utomlands. Och det kan jag ju bocka av. Nu vill jag vidare till NBA, förhoppningsvis redan nästa år. Men det är inte bara för min egen skull jag vill dit. Jag tänker även på pappa, som sitter uppe på nätterna i Sverige och kollar mina matcher som livesänds i USA, jag vill göra honom stolt. Och jag vill hedra min mamma. Det motiverar mig att kämpa ännu mer, att fortsätta vara sist kvar på träningarna. När min karriär är över vill jag känna att jag gjort allt jag kan hela vägen. ●

Sara Palmkvist